

Angelique van Dongen

Vage angst

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Anouk sloot de deur van haar bloemenzaak met een zucht af. Het was een drukke dag geweest, zo vlak voor kerst. Ze had gepland om de winkel om vijf uur te sluiten zodat ze op tijd thuis kon zijn om kerstavond te vieren met haar familie. Maar de winkel liep tegen vijf uur nog vol met mensen die op het laatste nippertje nog een kerststukje of een mooi kerstboeket wilden kopen.

Alle kerststukken die Anouk en haar medewerkers in de dagen ervoor gemaakt hadden, waren in mum van tijd verkocht. Anouk had een paar weken geleden een grove schatting gemaakt wat ze met kerst zou verkopen. Ze had spullen ingekocht en besteld en was aan de slag gegaan in de hoop dat het voldoende zou zijn. Toch was de winkel tegen twee uur al ver leeg geweest met alle gemaakte stukken en moesten ze improviseren met de materialen die ze nog voorhanden hadden om originele kerststukken en boeketten te kunnen maken.

Dat was haar kracht en daar stond haar bloemwinkel om bekend; originele en unieke items, allemaal zelf bedacht en gemaakt. Geen enkel ding in haar winkel was hetzelfde, iets

waar ze trots op was.

Anouk was dertig jaar en sinds een half jaar de trotse eigenaresse van haar eigen bloemenwinkel. Daarvoor had ze jaren bij een bloemist gewerkt, waar ze alles over het vak geleerd had en waar ze het erg naar haar zin had. Ze was daar gaan werken toen ze twintig was en draaide de laatste jaren de zaak alsof het de hare was. Eigenaar Jan Stalens was begin zestig en had veel zorgen om zijn zieke vrouw Ellen. Steeds vaker trok hij zich terug uit de zaak om voor Ellen te zorgen, en steeds meer nam Anouk de zaken over.

Ze kreeg alle vrijheid van Jan in alle beslissingen die ze nam. In de loop der jaren hadden ze een goede vertrouwensband opgebouwd, niet alleen zakelijk maar ook privé.

Ellen ging steeds verder achteruit. Haar spierziekte vrat aan haar en was progressief. Toch wilde Jan thuis voor haar blijven zorgen tot het laatste moment. Tijdens de laatste weken van Ellens leven kwam Jan nauwelijks nog in de zaak en runde Anouk de winkel alleen, met in het weekend een extra hulp.

Na het overlijden van Ellen kwam Jan weer terug en deden ze alles weer samen, alleen was Jan minder gedreven dan de jaren ervoor. Voor

hem was de glans eraf, het hebben van zijn eigen zaak deed hem weinig meer. Door de ziekte van Ellen was hij in gaan zien dat het leven te kort was om alleen maar te werken.

En hoeveel hij ook van zijn eigen winkel hield, hij vond dat hij ook van andere mooie dingen in het leven moest gaan genieten. Samen gingen Jan en Anouk door, maar zijn interesse in de zaak nam met de dag af. Anouk vroeg zich wel eens af hoelang hij dit vol zou houden.

Tot het moment dat Jan haar wilde spreken en haar bij hem thuis uitnodigde voor een etentje. Anouk was wel vaker bij Jan thuis geweest om een hapje te eten toen Ellen nog leefde. Dat was op zich niets vreemds, alleen had ze er nu een raar gevoel bij. Ze kon het niet plaatsen, had ook geen reden om zich zorgen te maken, maar iets in haar zei dat het niet zomaar om een etentje ging. Die avond na sluitingstijd reed ze eerst naar huis om zich te douchen en om te kleden voordat ze naar Jan ging.

Ze belde aan en de deur werd opengedaan door Lucas, de zoon van Jan en Ellen. Anouk had hem op de crematie van Ellen ontmoet. Daar was hij met een jonge, knappe vrouw met wie hij aan de andere kant van het land samenwoonde.

Hij gaf haar een hand en vroeg hoe het met haar ging.

‘Hallo Lucas, wat leuk dat ik je weer eens zie. Met mij gaat het goed, en met jou? Kan me voorstellen dat het een moeilijke tijd voor je is, nu je moeder overleden is.’

‘Tja, het is inderdaad een zware tijd voor me,’ zei hij zacht.

‘Maar kom verder, mijn vader staat in de keuken en de tafel is al gedekt.’

Het was duidelijk dat hij verder niets kwijt wilde. Ook prima, dacht Anouk. Zoveel heb ik hem niet te vertellen en hij mij waarschijnlijk nog minder.

Ze liepen zwijgend de keuken binnen, waar Jan net de schalen met eten op tafel zette.

‘Ha meisje, gezellig dat je er bent,’ zei hij hartelijk. Jan kookte graag zelf. De laatste maanden van Ellens leven deed hij dat dagelijks, maar ook voor haar ziekte nam hij in het weekend graag het koken op zich.

Het rook heerlijk in de keuken. Anouk ging aan tafel zitten en Lucas schonk een wijntje in voor hen allemaal.

Ze volgde Jan zijn handelingen en probeerde iets van emotie op zijn gezicht te ontdekken. Ze merkte dat er een bepaalde spanning in de keu-

ken hing maar had geen idee waar het vandaan kwam. En waarom had hij niet gezegd dat zijn zoon er ook zou zijn? Of zou die onverwachts gekomen zijn?

Ze schepten alle drie hun borden vol en begonnen met eten. Lucas probeerde het gesprek op gang te brengen door van alles te vragen over Anouk haar leven.

Anouk bleef wat oppervlakkig in haar antwoorden. Ze was niet gerust op deze avond en voelde de spanning in de keuken met de minuut toenemen. Dat was niets voor haar. Ze was iemand die altijd erg direct was en van haar hart geen moordkuil maakte.

‘Jan, wil je me alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’ vroeg ze. ‘Ik merk dat er iets is en kan er niet goed tegen dat ik niet weet wat het is.’

Jan schraapte zijn keel en keek Lucas aan.

‘Tja, je hebt gelijk. Ik vind dit erg moeilijk om te vertellen,’ aarzelde Jan. ‘Maar je hebt gelijk, er is wel degelijk iets en vroeg of laat zal ik het je toch moeten vertellen.’

Anouk keek hem vragend aan en wachtte op wat komen ging. Lucas zat achterover geleund op zijn stoel, die op twee poten balanceerde, met zijn handen nonchalant achter in zijn nek

gevouwen en een grijns op zijn gezicht die Anouk niet aanstond.

‘Anouk, ik heb besloten te stoppen met mijn bloemenzaak. Ik wil, nu Ellen dood is, mijn dromen na gaan jagen. Ik ga emigreren naar Andalusië en daar hoop ik rustig oud te worden.’

Anouk zat hem met open mond aan te staren. Ze had dit niet verwacht. Natuurlijk had ze de laatste tijd gemerkt dat Jan steeds minder betrokken was bij zijn eigen zaak, maar zij nam alles over en dacht dat het voor beiden goed werkte. Dat hij ging emigreren sloeg in als een bom. Welke signalen had ze dan gemist, vroeg ze zichzelf af.

‘Och Jan, ik schrik hiervan,’ stamelde ze. ‘Maar ik begrijp je ook wel. Je verdient het om nog lekker te genieten van wat je graag wilt doen in het leven. Het komt alleen zo onverwacht, ik dacht dat je nog een paar jaar je zaak zou blijven runnen.’

Even was het stil in de keuken, totdat Lucas zijn stoel weer op vier poten zette en kuchte. Geïrriteerd keek Anouk naar hem op. Ze was vergeten dat hij er ook was. Waarom moest hij hier zo nodig bijzijn, vroeg ze zich af. Ze had hem al die jaren niet bij Jan en Ellen gezien en

net nu het voor haar belangrijk was, zat hij hier ook.

‘Er is nog iets, Anouk, wat ik je wil vertellen,’ reageerde Jan op het gekuch van Lucas. ‘Of wil je dat liever zelf doen?’ vroeg hij aan Lucas.

‘Nee, doe jij maar.’

‘Het zit zo, Anouk, je bent je baan niet kwijt. Lucas neemt de zaak van mij over en hij heeft besloten dat hij graag van jouw diensten gebruik wil blijven maken als jij dat ook ziet zitten.’

Anouk viel van de ene verbazing in de andere en had nauwelijks tijd om rustig na te denken over wat ze hoorde. Het ging over haar toekomst en Lucas wilde wel van haar diensten gebruik blijven maken? Wat een arrogante kwal. Maar eens nadenken of zij wel van zijn diensten gebruik wilde maken, dacht ze vijandig.

‘Weet je, Jan, ik wil er even over nadenken, oké?’ zei ze, Lucas totaal negerend.

Ze was woedend. Lucas had zich tijdens de ziekte van zijn moeder nauwelijks vertoond bij zijn ouders. Bij de crematie was hij er met zijn vriendin, waarschijnlijk omdat hij er niet onderuit kon, dacht ze grimmig. Verder had ze zo

weinig over hem gehoord van Jan en Ellen. En wat ze over hem hoorde was niet echt positief. Hij was op vrij jonge leeftijd het huis uitgegaan en had een nogal wild leven waar Jan en Ellen zich vaak behoorlijke zorgen om maakten. Niet dat ze vervelend over hem spraken, maar echt liefdevol was anders.

Niet echt de ideale zoon, en die zou haar baas worden? Samen met zijn vriendin? Dat laatste wist ze niet zeker, maar daar ging ze vanuit.

‘Ik ga nu naar huis, ik wil alles even op een rijtje zetten en dan hoor je het nog van me,’ zei ze zacht. ‘Luister, Anouk. Ik weet dat dit je overvalt,’ nam Lucas het gesprek over. Hij stond op en ging naast haar staan. ‘Maar ik zou het echt heel erg fijn vinden als je zou blijven. Ik neem de zaak dan wel over, maar heb weinig verstand van bloemen. Ik heb nog veel te leren wat dat betreft. De administratieve kant is wel mijn ding, maar de inhoud en fijne kneepjes leer ik graag van jou. Eigenlijk zou ik niet zonder jouw hulp kunnen, dus wil je dat meenemen in je beslissing om te blijven? Er zal verder weinig voor je veranderen. Je blijft hetzelfde doen als je nu doet, je hebt alleen meer met mij te doen in plaats van mijn vader. Maar geloof me, dat went wel,’ zei hij lachend.

Anouk wist niet wat ze ervan moest denken. Ze liep naar de hal, Jan volgde haar op de voet.

‘Hé, ik hoop dat je me vergeeft,’ sprak hij zacht. Verbaasd keek ze hem aan.

‘Vergeef?’ vroeg ze.

‘Ja, dit zal een schok voor je zijn, maar ik heb voor mezelf deze keus weloverwogen gemaakt. Ik ben moe, Anouk. Moe van alle zorgen, moe van de laatste tijd, moe van verdriet. Ik ben toe aan een stuk voor mezelf. Maar het is niet mijn bedoeling geweest om je te kwetsen.’

‘Jan, geloof me, dit is het beste wat je voor jezelf kunt doen. Ik geef je groot gelijk dat je weggaat. Ik weet dat het een droom was van jou en Ellen samen, om later oud te worden in Andalusië. Dat later al zo snel zou komen had niemand kunnen voorspellen. Ik zou zo met je meegaan. Nee, dat is het probleem niet, maak je over mij geen zorgen, echt niet. Ik ga goed nadenken over wat ik wil en dan hoor je het!’

Wat wel haar probleem was, wilde ze hem niet vertellen. Ze was bang dat ze erg veel problemen zou krijgen met Lucas. Ze was zo gewend haar eigen ding te doen, en Jan had dat altijd goed gevonden. Maar Lucas was een heel ander persoon. Ze vond hem arrogant en kreeg de kriebels van hem als hij in haar buurt was.